

'Rios laat je niet los, het zit in je'

VOETBAL

DOOR PAUL CLUITMANS

„Rios liep en loopt als een rode draad door mijn leven”, zegt voorzitter Thei Vergoossen. „Ik heb al vaker gemerkt dat ik de club niet los kan laten. Rios zit in me.” Dat is niet zo verwonderlijk. Thei Vergoossen, al 57 jaar lid, heeft binnen Rios welhaast alles gedaan. Van interim-coach tot rechterhand van het bestuur. „Tegenwoordig noemen ze dat een technisch manager.”

In 1931 gingen de twee voetbalclubs uit het dorpje Pey samen. PSC (Peyer Sportclub) en Rood Wit. „Ach, toen had je hier niet zo veel”, weet Vergoossen uit de overlevering. „Een fanfare en een beugelclub. Dat was het wel zo'n beetje.” Of de letters van de naam van de nieuwe voetbalclub (RIOS) nu stonden voor Rooms In Onze Sport of voor Rooms Is Ons Streven, daar lo-

pen de meningen over uiteen. „Ik zou het moeten nakijken in de statuten.”

In de jaren vijftig bouwde Rios stevig aan naamsbekendheid. De families Vergoossen, Golsteijn en Verkooijen waren hofleveranciers. En met nog onder anderen Jan Wolfs, Joep van de Ven, Chris Janssen en Dré Stoffels begon Rios aan een ongekende opmars. Aan de wieg van die opmars stond ook Thei Vergoossen. Zijn twaalf jaar oudere broer Harie voetbalde met zeventien jaar al in het eerste. „En ik mocht altijd mee. We gingen toen al met een bus naar de uitwedstrijden. Die bus was regelmatig zo vol dat de mensen in het gangpad stonden. Ik als

jongetje van zes had een plaatsje tussen de knieën van mijn broer. Kon ik ook niet omvallen.”

In het gezin Vergoossen stond voetbal toch al centraal. Op zondagen werd alles aangepast. „Middageten was al om half elf. Daarna was iedereen vertrokken naar het voetbalveld. Behalve moeder, die bleef thuis en zette de ramen open. Als we dan weer thuis kwamen, wist ze precies of we gewonnen of verloren hadden. Het voetbalveld aan de Dorpsstraat lag namelijk op een steenworp afstand van ons huis.”

Was het de eerste dertig jaar bij Rios nog allemaal een beetje aarzelend, begin jaren zestig

beleefde de voetbalclub uit Pey zijn absolute hoogtepunt. Opgelommen naar de eerste klasse (de tegenwoordige hoofdklasse) en voetballend tegen onder andere Almania, MKC, Wilhelmina, RFC en Panningen, werd Rios in 1965 kampioen. Zonder Thei Vergoossen overigens die met een onwillige knie en pijn in zijn hart niet meer kon voetballen. Filmbeelden en archiefmateriaal van dat duel worden niet alleen in Pey als relikwieën bewaar. De terugval bleef echter niet uit. Een duikeling deed Rios uiteindelijk in de afdeling Limburg belanden. Het duurde tot het einde van de jaren tachtig voordat Thei Vergoossen en John Vranken de

club een nieuwe impuls gaven. „We vroegen ons eindelijk af waarom spelers vertrokken.”

De opmars die volgde, vier promoties in een tijdsbestek van acht seizoenen, stagneert nu in de eerste klasse. Het zal duidelijk zijn dat Rios, net als buur en mede-sportparkgebruiker EVV, liefst zo snel mogelijk in de hoofdklasse wil voetballen. En dan mag er volgens Vergoossen best sprake zijn van rivaliteit. „Sportieve rivaliteit, die op het veld wordt uitgevochten. Wilen Rios en EVV in de hoofdklasse gaan of blijven voetballen dan moeten we samenwerken. Alleen op die manier kunnen we een weerwoord bieden aan de Brabantse bolwerken.”

Jubileumprogramma: Zaterdag: Heilige Mis (15.00 uur); Limburgse smartlappenavond (20.30 uur). Zondag: Reünie (vanaf 13.00 uur); jubileumwedstrijd tegen hoofdklasser Una (14.00 uur); receptie (16.00-19.30 uur) met aansluitend feestavond.